

Mijn verhaal over de 1^e Wandeloorddwarsstraat 27 a en b

Hallo Ton en natuurlijk Luus en de andere meiden. Ja, hoor ik ben het echt, Magda Ritstier Jeetje wat leuk om zo weer op jullie pad te komen. Wat een reactie op een stukje in de oud Rotterdammer niet teweeg kan brengen zeg.

Toen ik jou naam zag moest ik ineens weer aan de lagere school denken. Die broer van jou, Gerard, was me er één vroeger, samen met zijn vriendje, zat naast hem in de klas, ik weet alleen zijn naam niet meer, haalde ze allerlei kwajongensstreken uit.

Tja, en de familie Uljee, ik ging daar vroeger altijd zuurkool eten wat een gezelligheid met al die broers 5 stuks. Dat was in 1e Wandeloorddwarsstraat nr. 27 beneden ons. Een huis van niks 2 slaapkamertjes, wij woonde boven en hadden met z'n viertjes 3 slaapkamer (tjes) de knullen in de een kamertje van krap 2 bij 4 meter met 2 dubbele stapelbedden en de meiden in het kleinste kamertje van 2,50 bij 2 meter, niet dat kleine kamertje he.

Men had dus 2 hokken van slaapkamertjes en een piep kleine woonkamer van 3 bij 5, ja echt niet groter. (ik had zelf zo'n hutje op nr. 9 nadat ik getrouwd was) Hoe is het mogelijk dat je indertijd in zo'n klein hutje met zo veel mensen, ja echt waar, 10 personen, kon wonen.

Pa en ma Uljee sliepen in de woonkamer op een opklapbed en als we met z'n allen gingen eten werd er een plank tussen de vuilnisbak en een stoel gelegd, dan konden we met een paar meer aanschuiven. Er was geen plek voor een bankstel, er stonden 2 fauteuils en een eethoek meer was er niet.

Go ik weet ook nog dat vrouw Uljee erwtensoeep kookte van krabbetjes dan stonden die meiden op die botjes te knauwen die vonden dat heerlijk dat was dan lekker suf gekookt en zacht.

Heb ik altijd vies gevonden, met het gevolg dat ik die dingen nu nog niet eet.

Lache he.

Als ik eenmaal begint te tikken komen er steeds meer dingen bovendrijven.

Wij wonen al 33 jaar niet meer in Crooswijk,

Toen we net verhuisd waren miste ik de Noordmolenstraat als een gek maar ja dat gaat snel over hoor. Crooswijk was niet meer wat we gewend waren, er kwamen steeds meer vreemde snoeshanen in die wijk wonen en alle oude bewoners trokken weg. De saamhorigheid was over en uit.

Uiteindelijk nadat de stadsvernieuwing een feit was en onze huizen verbouwd zouden worden zijn we maar helemaal uit de wijk weggegaan. Er bleven niet veel bekende mensen meer over en de huren gingen zo omhoog als het gerenoveerd was dat wij besloten om dan maar naar een lekker grote eengezinswoning te gaan. We voelde ons er niet meer thuis.

Ik weet nog dat bij mij aan de overkant, ik woonde, nadat ik getrouwd was op nr. 9 tegenover ons tante Roos woonde, daarboven kwamen van die mafkezen van studenten te wonen, een van die meiden dacht dat ze kon vliegen, die was zo stoned als een garnaal, en is toen naar beneden gesprongen, maar gelukkig bleef ze op de waslijn bij tante Roos hangen. Dat waren 2 van die stalen pijpen met waslijnen er tussen. Dat mens is zich een hartverzakking geschrokken, toen ze die griet op de lijn zag hangen. En.. ze mankeerde nog niks ook.

Boven ons boven op nr. 27, woonde Rietje, had 4 kinderen, Leo, de jongste was net zo'n type als jouw broer Gerard. Hij flikte ook alles wat god verboden had.

Ik weet nog, toen was hij nog klein hoor, dat vrouw Uljee beneden in de tuin stond en Leo een drol uit zijn luier naar beneden gooide, wat een giller hè.

Ze stond te schelden, want het ging rakelings langs haar hoofd, waarop mijn moeder over de waranda riep. Joh juffrouw Uljee (iedereen werd juffrouw genoemd in die tijd) , wat is er aan de hand.

Vrouw Uljee vertelde wat er was gebeurd, nou nou daar moest mijn moeder vreselijk om gieren van de lach waarop vrouw Uljee nog nijdiger werd, en riep, MOET JE DAAR NOU ZO OM LACHEN. t`Is toch niet normaal!

Leo is ook een keer met een kip naar huis gekomen liet hij dat beest los in huis, wat een giller. OO wat hebben we toch een lol gehad daar met z'n allen.

Rietje , is niet oud geworden, niet zo lang nadat haar man was overleden, is zij ook overleden. Ach we hadden gehoopt dat zij nog een lange tijd zonder die man van haar van het leven kon genieten. Het was zo'n lieve vrouw. En die kerel zo draak van een vent. Ook mijn moeder leeft helaas niet meer is 10 jaar geleden overleden. Mijn vader is er gelukkig nog wel wordt dit jaar 86 ben zo blij dat we hem nog hebben. Hij is gelukkig gezond, rijdt nog steeds auto en gaat nog overal naar toe. Woont zelfstandig en zorg nog heel goed voor zichzelf ben zo trots op hem, best heel wat dat hij na de dood van m'n moeder toch de draad weer heeft opgepakt. Als je zo lang samen bent geweest valt dat echt niet mee.

Naast de familie Uljee woonde een taxi en buschauffeur, hij werkte in de Rosestraat bij Europa tours. Regelmatig nam hij de bus mee naar huis, dan mochten wij hem meehelpen de bus schoon te maken. Dat vonden we een feest want in die tijd gingen wij nooit met een bus mee dus dit was de uitgelezen gelegenheid dat eens van dichtbij te bekijken. Ook reed hij op de taxi, toen wij gingen trouwen was hij onze chauffeur in een grote witte Amerikaanse slee.

Even nog wat ik me nog van de familie Uljee kan herinneren. Pa Uljee was kolensjouwer, goh, moet je nu nagaan met al dat Arbo geneuzel van tegenwoordig, zou dat niet meer kunnen.

Die man sjouwde heel de dag met zakken kolen van een mud, trap op trap af, ja naar de zolders 3 hoog he, dan had hij zo'n halve gonjebak op z'n hoofd, om het ergste gruis tegen te gaan en als hij dat s, avonds thuis kwam zag ie er niet uit. En geen douche hé, alleen een kouwe kraan en misschien later een geiser. Moet je toch niet meer aan denken.

Ik weet nog dat hij een ongeluk had gehad waarbij hij een top van z'n vinger moest missen.

De meiden Uljee waren altijd bij ons boven. Samen met " die lange ", Wil, van de overkant.

Op vrijdag gingen we naar het badhuis in de Vaandrigstraat, naast de achterkant van de ambachtsschool.

Voor een duppie kon je een douche nemen en als je te lang ik het hok bleef werd er op de deur gebonkt want iedereen zat te wachten, niemand had immers een badkamer.

1x per week gingen we meestal op vrijdag, dan liep daar een kerel met van die witte kaplaarzen aan en als iemand klaar was spoot hij met een brandspuit de douche schoon en kon de volgende er weer in. Op de deur zat een rond plankje met een soort klok, daarop gaf hij dan aan hoe laat je de douche in was gegaan.

De broers van Nel, Luus en Len, Co, Rinus en Joop hebben dacht ik me te herinneren het gebouw, (zaaltje nu Koos Snor) naast de Barbara kerk mee helpen bouwen.

Ik ging ook wel eens mee op zondag, met ik dacht Len, naar de Barbara kerk, dan gingen we keten, deden een zakje blauw in het wijwaterbakje, hoedje wippen. Goh dat we er nooit uitgegooid zijn.

Zou het toeval zijn of bestaat dat niet, mijn oudste kleindochter heet ...jawel Barbara en dat heb ik niet verzonnen hebben haar ouders helemaal zelf bedacht.

Ik ben in de 1e Wandeloorddwarsstraat komen wonen ik dacht rond 1955, De familie Uljee beneden ons woonde daar al dacht ik. Omdat er woning nood was na de oorlog woonde wij in, bij mijn opa en oma, in de van Reijnstraat in het winkelpand. Ben daar ook geboren op nr 58a.

Ook kan ik me nog herinneren dat op de hoek van de van Reijnstraat, waar vroeger de melkboer heeft gezeten Brechman of Bregman, later de kousenwinkel Femina is gekomen.

Ja, nylonkousen waren toen nog hartstikke duur. In die winkel zat een dame altijd de ladders die in de kousen waren gekomen met een klein apparaatje op te halen zodat ze weer heel waren.

Mijn moeder bracht daar haar kousen.

Zal wel niet veel gekost hebben, in ieder geval minder dan een paar nieuwe.

En met dat repareren was men een tijd mee bezig. Wat zou het uurloon toen geweest zijn he.

Ik herinner me ook nog dat daar eens een gasexplosie is geweest in die kousenzaak, de kunstbenen lagen in de straat verspreid. Mijn oma gilde oooo er zijn dooie gevallen, er liggen ledematen in de straat. Ook kan ik me nog het behangwinkeltje aan de ander hoek van de van Reijnstraat – Crooswijkseweg herinneren dat pand was zo scheef als wat.

En op dinsdag, dacht ik, dan gingen we naar de veemarkt naar de schapen, varkens en koeien kijken. Ach, die rotboeren schopte die beesten altijd als ze een beetje scheef stonden of niet deden wat die kerels wilde, kon er zo boos om worden.

En dan die mooie koninginnenkerk he wat een hufters om die weg te slopen, dat is typisch Rotterdams beleid alles wat oud en mooi is slopen die handel, en van dat wanstaltige hoogbouw neerzetten met veel witte en glimmende gevels, wat er na een paar jaar niet uit ziet van de viezigheid en huren waarvan je ter plekke duizelig wordt.

Die stad ziet er toch niet uit, ik kom er nooit meer tis mijn stad niet meer hoor.

Ik denk nog wel eens aan dat ouwe Crooswijk, wat een leuke tijd hebben we daar gehad op die Crooswijkseweg, wij noemde het "de weg". Maar zeker ook later in nieuw Crooswijk. De Crooswijkers zijn echt een slag apart, ik ben denk ik nog zo, eerst de kat uit de boom kijken, kijken wat voor vlees je in de kuip hebt.

Als je nieuw in de wijk kwam wonen en je had je aangepast aan de Crooswijkse ongeschreven wetten, en was je geaccepteerd in de straat, dan stond iedereen voor je klaar.

In de Rusthoflaan zat een slager Schram daar haalde we als we uit school kwamen altijd een stuk warme uurbord. (uierbord) Tja zo noemen Crooswijkers dat he. Kreeg ik geld mee en als ik uit school kwam mocht ik zo'n lekker gebakken warm stuk halen, mmm, als ik er nog aan denk, heerlijk. Ook dat koop je nergens meer zo lekker. Tja, we zaten vlak bij het vuur, de slachtplaats om de hoek, dus hoe vers wil je het hebben. Op de Weg gingen we altijd bij Leo Voorthuizen van die

heerlijke paardenbiefstuk halen go dat was zo lekker. Ik haal het nog wel eens maar zo lekker als toen.. nee ook dat niet meer. Die paarden van tegenwoordigen hebben volgens mij 400.000 km gelopen en komen ergens uit Argentinië, dat vlees wordt allemaal ingevroren en ligt misschien wel maanden voordat het hier in de winkel ligt.

De haringkar op het pleintje voor de bakkerswinkel van de Meer en Schoep, een duppie voor een schonen haring en 7 of 8 cent voor een vuile. Ik moest altijd vuile halen want m'n moeder maakte ze zelf schoon. Op vrijdag kwam de visboer door de straat met schellevis, hom en kuit, mosselen.

Dan ging ze met een emmer naar beneden om mosselen of vis te halen. Ook dat zou nu niet meer kunnen. Ook een boer kwam in de zomer door de straat met zo'n houten kar of bakfiets vol met van die mandjes met aardbeien of kersen. Kun je je ook nu niet meer voorstellen, ach alles gaat voorbij.

In de Rusthoflaan de snoepwinkel van Begijn die zat meer naar de Weg, in een keldertje vlak bij die andere slager, nabij de woninginrichting zaak van fam den Aantrekken, daar zat ook een boekwinkel en een manufacturenwinkel een galanteriewinkel. Als ik dat tegen mijn kinderen en kleinkinderen vertel, weten ze niet eens wat voor een winkels dat zijn. En dat heeft dan tegenwoordig allemaal gestudeerd he. Haha.

Maar goed, bij Begijn, daar gingen we met een paar van school naar binnen het trappetje af, dan werd die man afgeleid door een paar van die schooiers, kon de ander, een schuine drop pikken of een stuk schuim of trekdop of spekkie, van een stuiver en dan gierend wegrennen, en we zongen, "Begijn, Begijn je brillette is te klein.

Moet jij vast ook nog wel weten, en zeker je broer Gerard.

Ook gingen we altijd naar Janus op de Paradijslaan die maakte zelf ijs en water ijsjes op zo'n stokje, hij verkocht alleen rode waterijsjes, en heerlijk vanille schepijs met lekkere knapperige wafels hij was getrouwd met een Duitse vrouw, zij had een beetje accent, een stevige tante maar een hele leuke gezellige aardig dame met mooi blond krulhaar en een hagelwit schort aan.

Hij had ook een zoon met ik dacht rood haar.

Ook verkocht hij van die heerlijke oublies met heel veel slagroom er in.

Jo die waren me lekker. Daar hebben we wat van gesnoept zeg. Zijn patat niet, dat was gebakken, volgens mijn moeder, in schapenvet. Als je dan patat had gegeten had je een heel stroef verhemelte.

Zou het zo weer herkennen wij kochten dat nooit. Mijn moeder bakte zelf patat..

Daar zat ook sjamin, Hoffele de rijwielzaak, Louwe de drogist, en nog veel meer. Als ik alles op ga schrijven

Ik ga er mee kappen Ton, je zie als ik los ga schrijf ik zo een blad vol, als je het wat vind mag je het plaatsen op je website.

Doe de meiden en overgebleven broers, Uljee de groeten, ik vind het zo leuk dat ik bij toeval jullie weer tegen bent gekomen.

Groetjes Magda Ritstier.